

Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 9. septembra 2013*

„Žaloba o neplatnosť — Štátna pomoc — Schéma pomoci umožňujúca odpisovanie finančného goodwillu na daňové účely pri nadobúdaní podielu v zahraničných subjektoch — Rozhodnutie vyhlasujúce schému pomoci za nezlučiteľnú s vnútorným trhom a nenariaďujúce vymáhanie pomoci — Akt zahŕňajúci vykonávajúce opatrenia — Neexistencia osobnej dotknutosti — Neexistencia povinnosti vrátenia — Neprípustnosť“

Vo veci T-400/11,

Altadis, SA, so sídlom v Madride (Španielsko), v zastúpení: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan a R. Calvo Salinero, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: R. Lyal, C. Urraca Caviedes a P. Němečková, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie 2011/282/EÚ z 12. januára 2011 o odpisovaní finančného goodwillu na daňové účely pri nadobúdaní podielu v zahraničných subjektoch C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) vykonávanom Španielskom (Ú. v. EÚ L 135, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory L. Truchot (spravodajca), sudcovia M. E. Martins Ribeiro a A. Popescu,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Niekoľkými písomnými otázkami položenými v rokoch 2005 a 2006 sa poslanci Európskeho parlamentu pýtali Komisie Európskych spoločenstiev na posúdenie opatrenia stanoveného článkom 12 ods. 5 Ley del Impuesto sobre Sociedades (zákon o dani z príjmu právnických osôb), ktorý bol

* Jazyk konania: španielčina.

zavedený Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (zákon č. 24/2001, ktorým sa prijímajú daňové a správne opatrenia a opatrenia sociálnej povahy) z 27. decembra 2001 (BOE č. 313 z 31. decembra 2001, s. 50493), a prevzatý Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (kráľovský legislatívny dekrét č. 4/2004, ktorým sa schvaľuje revidované znenie zákona o dani z príjmu právnických osôb) z 5. marca 2004 (BOE č. 61 z 11. marca 2004, s. 10951) (ďalej len „sporná schéma“), ako štátnej pomoci. Komisia v podstate odpovedala, že podľa informácií, ktoré má k dispozícii, sporná schéma pravdepodobne nepatrí do pôsobnosti pravidiel týkajúcich sa štátnej pomoci.

- 2 Listami z 15. januára a z 26. marca 2007 vyzvala Komisia španielske orgány, aby jej poskytli informácie na účely posúdenia dosahu a účinkov spornej schémy. Listami zo 16. februára a zo 4. júna 2007 oznámilo Španielske kráľovstvo Komisii požadované informácie.
- 3 Faxom z 28. augusta 2007 bola Komisii doručená sťažnosť súkromného subjektu, v ktorej tvrdil, že sporná schéma predstavuje štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom.
- 4 Rozhodnutím z 10. októbra 2007 (zhrnutie uverejnené v Ú. v. EÚ C 311, s. 21) začala Komisia konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúce sa spornej schémy.
- 5 Listom z 5. decembra 2007 boli Komisii doručené pripomienky Španielskeho kráľovstva k tomuto rozhodnutiu o začatí formálneho zisťovania. V období medzi 18. januárom a 16. júnom 2008 boli Komisii doručené aj pripomienky 32 dotknutých tretích osôb, medzi nimi aj pripomienky žalobkyne Altadis, SA. Listami z 30. júna 2008 a z 22. apríla 2009 predložilo Španielske kráľovstvo svoje stanovisko k pripomienkam dotknutých tretích osôb.
- 6 V dňoch 18. februára 2008, 12. mája a 8. júna 2009 sa uskutočnili technické stretnutia so španielskymi orgánmi. Ďalšie technické stretnutia sa uskutočnili aj s niektorými z 32 dotknutých tretích osôb, vrátane žalobkyne.
- 7 Listom zo 14. júla 2008 a elektronickou poštou zo 16. júna 2009 poskytlo Španielske kráľovstvo Komisii dodatočné informácie.
- 8 Komisia ukončila konanie, pokiaľ ide o nadobudnutie podielov, ktoré sa uskutočnilo v Európskej únii, rozhodnutím 2011/5/ES z 28. októbra 2009 o odpisovaní finančného goodwillu na daňové účely pri nadobúdaní podielu v zahraničných subjektoch C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) vykonávanom Španielskom (Ú. v. EÚ L 7, 2011, s. 48). Toto rozhodnutie vyhlasuje spornú schému, ktorú tvorí daňová výhoda umožňujúca španielskym spoločnostiam odpísať goodwill, ktorý vznikol z nadobudnutia podielov v zahraničných podnikoch, ak sa uplatňuje na nadobudnutia podielov v spoločnostiach so sídlom v Únii, za nezlučiteľnú so spoločným trhom. Komisia ponechala otvorené konanie, pokiaľ ide o nadobudnutie podielov uskutočnené mimo Únie, pričom španielske orgány sa zaviazali predložiť nové dôkazy o prekážkach týkajúcich sa cezhraničných fúzií mimo Únie.
- 9 Španielske kráľovstvo oznámilo Komisii informácie týkajúce sa priamych investícií uskutočnených španielskymi spoločnosťami mimo Únie 12., 16. a 20. novembra 2009 a 3. januára 2010. Komisia tiež dostala pripomienky od niekoľkých dotknutých tretích osôb.
- 10 Technické stretnutia medzi Komisiou a španielskymi orgánmi sa uskutočnili 27. novembra 2009, 16. júna 2010 a 29. júna 2010.
- 11 Komisia 12. januára 2011 prijala rozhodnutie 2011/282/EÚ o odpisovaní finančného goodwillu na daňové účely pri nadobúdaní podielu v zahraničných subjektoch C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) uplatňované Španielskom (Ú. v. EÚ L 135, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

- 12 Napadnuté rozhodnutie vyhlasuje spornú schému za nezlučiteľnú s vnútorným trhom, pokiaľ sa uplatňuje na nadobudnutie podielov v podnikoch ustanovených mimo Únie (článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia). Článok 1 ods. 2 a 3 napadnutého rozhodnutia však umožňuje, aby sa sporná schéma aj naďalej uplatňovala na základe zásady ochrany legitímnej dôvery na nadobudnutia podielov uskutočnené pred uverejnením rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ktoré sa uskutočnilo 21. decembra 2007, a tiež na nadobudnutia podielov, na ktorých uskutočnenie sa neodvolateľne zaviazali pred 21. decembrom 2007, ktoré podliehajú schváleniu regulačným orgánom, ktorému bola táto transakcia oznámená pred týmto dátumom. Článok 1 ods. 4 a 5 napadnutého rozhodnutia okrem toho umožňuje, aby sa sporná schéma naďalej uplatňovala na nadobudnutia podielov v podnikoch usadených v Číne, v Indii a v iných krajinách, v ktorých sa preukázala existencia výslovných právnych prekážok obmedzujúcich cezhraničné zoskupenia podnikov, uskutočnené do uverejnenia uvedeného rozhodnutia v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ktoré sa uskutočnilo 21. mája 2011, ako aj na také nadobudnutia podielov, na ktorých uskutočnenie sa neodvolateľne zaviazali pred 21. májom 2011, ktoré podliehajú schváleniu regulačným orgánom, ktorému bola táto transakcia oznámená pred týmto dátumom.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 13 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 29. júla 2011 podala žalobkyňa túto žalobu.
- 14 Podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 10. novembra 2011 vzniesla Komisia námietku neprípustnosti v súlade s článkom 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.
- 15 Dňa 6. januára 2012 podala žalobkyňa svoje pripomienky k námietke neprípustnosti vznesenej Komisiou.
- 16 Dňa 5. októbra a 13. decembra 2012 Všeobecný súd na základe opatrení na zabezpečenie priebehu konania požiadal žalobkyňu, aby uviedla dôsledky, ktoré zamýšľa na účely tejto žaloby vyvodiť z rozsudku Všeobecného súdu z 8. marca 2012, Iberdrola/Komisia (T-221/10), a z uznesenia Všeobecného súdu z 21. marca 2012 Modelo Continente Hipermercados/Komisia (T-174/11), a Komisiu, aby predniesla svoje pripomienky k odpovedi žalobkyne na túto otázku. Žalobkyňa a Komisia odpovedali na tieto otázky v stanovených lehotách.
- 17 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- vyhlásil žalobu za prípustnú a nariadil pokračovanie v konaní,
 - zrušil článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia,
 - subsidiárne zrušil článok 4 napadnutého rozhodnutia v rozsahu; v akom stanovuje povinnosť vymáhania pomoci poskytnutej na transakcie uskutočnené pred 21. májom 2011,
 - a subsidiárne k tomuto návrhu zrušil článok 1 ods. 1 a subsidiárne článok 4 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa tieto ustanovenia vzťahujú na transakcie uskutočnené v Maroku,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 18 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- vyhlásil žalobu za neprípustnú,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

- 19 Podľa článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd, ak o to niektorý účastník konania požiada, rozhodnúť o neprípustnosti bez prejednávania veci samej. Podľa odseku 3 toho istého článku sa námietka neprípustnosti ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak Všeobecný súd nerozhodne inak. V prejednáwanej veci sa Všeobecný súd po preskúmaní spisového materiálu považuje za dostatočne oboznámený s vecou a rozhoduje, že nie je potrebné otvoriť ústnu časť konania.
- 20 Komisia tvrdí, že táto žaloba je neprípustná, pretože žalobkyňa nepredložila dôkaz o tom, že má záujem na konaní, ani o tom, že je napadnutým rozhodnutím osobne dotknutá.
- 21 Najskôr treba preskúmať druhý dôvod neprípustnosti namietaný Komisiou.
- 22 V zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia“.
- 23 Keďže napadnuté rozhodnutie bolo prijaté na základe konania vo veci formálneho zisťovania a nebolo určené žalobkyňi, treba jej osobnú dotknutosť posúdiť na základe kritérií stanovených v rozsudku Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia (25/62, Zb. s. 197, 223). Žalobkyňa teda musí preukázať, že napadnuté rozhodnutie ju postihuje z dôvodu určitých jej osobitných vlastností alebo z dôvodu skutkových okolností, ktoré ju charakterizujú vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a z tohto dôvodu ju individualizujú analogicky ako osobu, ktorej je toto rozhodnutie určené (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. apríla 2004, Taliansko/Komisia, C-298/00 P, Zb. s. I-4087, bod 36 a tam citovanú judikatúru).
- 24 Žalobkyňa sa dovoľáva svojho postavenia príjemcu spornej schémy, aby mohla preukázať, že je osobne dotknutá napadnutým rozhodnutím, ktoré vyhlasuje uvedenú schému za protiprávnu a nezlučiteľnú so spoločným trhom.
- 25 Podľa ustálenej judikatúry nie je podnik v zásade oprávnený podať žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie, ktorým zakazuje schému odvetvovej pomoci, ak je týmto rozhodnutím dotknutý len z dôvodu svojej príslušnosti k predmetnému odvetviu a z dôvodu svojho postavenia potenciálneho príjemcu tejto schémy pomoci. Takéto rozhodnutie sa totiž vo vzťahu k tomuto podniku javí ako všeobecne záväzné opatrenie, ktoré sa uplatňuje na objektívne určené situácie, a zahŕňa právne účinky voči určitej skupine osôb vymedzených všeobecným a abstraktným spôsobom (pozri rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný, bod 37 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júna 2009, Acegas/Komisia, T-309/02, Zb. s. II-1809, bod 47 a tam citovanú judikatúru).
- 26 Pokiaľ však žalujúci podnik nie je týmto rozhodnutím dotknutý iba ako podnik dotknutého odvetvia, ktorý je potenciálnym príjemcom schémy pomoci, ale aj ako skutočný príjemca individuálnej pomoci poskytnutej na základe tejto schémy a ktorej vymáhanie nariadila Komisia, tento podnik je uvedeným rozhodnutím osobne dotknutý a jeho žaloba proti tomuto rozhodnutiu je prípustná (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 19. októbra 2000, Taliansko a Sardegna Lines/Komisia, C-15/98 a C-105/99, Zb. s. I-8855, body 34 a 35, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. septembra 2009, Banco Comercial dos Açores/Komisia, T-75/03, neuvádzaný v Zbierke, bod 44).
- 27 Treba teda preskúmať, či je žalobkyňa skutočným príjemcom individuálnej pomoci poskytnutej na základe schémy pomoci uvedenej v napadnutom rozhodnutí a ktorej vymáhanie nariadila Komisia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Zb. s. I-4727, bod 53 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Iberdrola/Komisia, už citovaný bod 27).

28 V prejednávanej veci žalobkyňa preukázala, že je skutočným príjemcom spornej schémy. V prílohe k žalobe totiž pripojila dokument potvrdzujúci, že spornú schému použila na nadobudnutia podielov v rokoch 2003 a 2006 v spoločnosti usadenej v Maroku. Podľa článku 1 ods. 2 a článku 4 ods. 1 napadnutého rozhodnutia sa však na ňu nevzťahuje povinnosť vrátenia stanovená týmto rozhodnutím.

29 V tejto súvislosti žalobkyňa v prvom rade s odkazom na judikatúru tvrdí, že jej postavenie príjemcu dostatočne preukazuje, že je osobne dotknutá, keďže povinnosť vrátenia pomoci prijatej na základe uvedenej schémy nie je nevyhnutnou podmienkou pre priznanie tohto postavenia. Žalobkyňa najmä z rozsudku Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, vyvodzuje, že podnik sa môže považovať za osobne dotknutý, ak je príjemcom pomoci poskytnutej v rámci schémy pomoci, pre ktorú bolo nariadené vymáhanie všeobecným spôsobom, a nemusí sa naň vzťahovať táto povinnosť vrátenia.

30 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť bod 53 rozsudku Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, na ktorom žalobkyňa zakladá svoju argumentáciu:

„... skutoční príjemcovia individuálnej pomoci poskytnutej na základe schémy pomoci, ktorej vymáhanie nariadila Komisia, sú z tohto dôvodu osobne dotknutí...“

31 Tento odsek bol však predmetom výkladu v rozhodnutiach Súdneho dvora a Všeobecného súdu, ktoré v tomto zmysle spomínali, že skutočný príjemca spornej pomoci sa považuje za osobne dotknutého rozhodnutím Komisie o tejto schéme iba vtedy, ak prijal pomoc patriacu do pôsobnosti povinnosti vymáhania stanovenej uvedeným rozhodnutím (v tomto zmysle pozri rozsudok Taliansko a Sardegna Lines/Komisia, už citovaný, body 31 a 34; rozsudok Súdu prvého stupňa z 11 júna 2009, AEM/Komisia, T-301/02, Zb. s. II-1757, body 46 až 48, a uznesenie Modelo Continente Hipermercados/Komisia, už citované, bod 30). Vrátenie, na ktoré odkazuje bod 53 rozsudku Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, sa teda konkrétne vzťahuje na pomoc, ktorú prijala žalujúca strana dotknutá v prejednávanej veci, a nie všeobecným spôsobom na pomoc poskytovanú na základe dotknutej schémy pomoci.

32 Tento výklad okrem toho potvrdzuje bod 56 rozsudku Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, ktorého znenie je nasledujúce:

„... príkaz na vymáhanie pomoci sa týka individuálne už všetkých príjemcov predmetnej schémy v rozsahu, v akom sú od prijatia sporného rozhodnutia vystavení riziku, že zvýhodnenia, ktoré získali, budú od nich vymáhané, pričom ich právna situácia je tým dotknutá. Títo príjemcovia sú preto súčasťou úzkeho okruhu bez toho, aby bolo potrebné skúmať ďalšie podmienky týkajúce sa prípadov, keď k rozhodnutiu Komisie nie je priložený príkaz na vymáhanie. Okrem toho možnosť, že zvýhodnenia, ktoré boli vyhlásené za protiprávne, nebudú neskôr vymáhané od ich príjemcov, nevyklučuje, že títo príjemcovia sú považovaní za osobne dotknuté subjekty.“

33 Z prvej a druhej vety tohto bodu rozsudku Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, v spojení s predchádzajúcim bodom 55 vyplýva, že Súdny dvor sa obmedzil na skúmanie prípadu, ktorý bol dotknutý len v tomto rozsudku, v ktorom bola napadnutým aktom stanovená povinnosť vrátenia týkajúca sa žalujúcej strany. Súdny dvor totiž v prvej vete konštatuje, že príkaz na vymáhanie sa osobne dotýka všetkých príjemcov dotknutej schémy pomoci, ktorí sú vystavení riziku, že budú musieť vrátiť prijatú pomoc, a v druhej vete upúšťa od preskúmania situácie, v ktorej nie je k rozhodnutiu Komisie pripojený príkaz na vymáhanie. Z tretej vety bodu 56 rozsudku Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, vykladanej v súvislosti s bodom 55 toho istého rozsudku tiež vyplýva, že takáto povinnosť vrátenia týkajúca sa žalujúcej strany túto stranu dostatočne odlišuje, takže nie je potrebné preskúmať, či bude táto povinnosť účinná aj na vnútroštátnej úrovni (uznesenie Modelo Continente Hipermercados/Komisia, už citované, bod 29).

- 34 Súdny dvor v rozsudku Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, ktorého sa dovoľavala žalobkyňa, vyvodil osobnú dotknutosť žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že napadnutým aktom bola stanovená povinnosť vymáhania pomoci, ktorú prijal žalobca bez ohľadu na to, či došlo k vykonaniu tejto povinnosti. Preto na základe toho nie je možné dospieť k záveru, že postavenie skutočného príjemcu schémy pomoci tohto príjemcu dostatočne odlišuje, ak sa na neho nevzťahuje povinnosť vrátenia pomoci poskytnutej na základe uvedenej schémy uložená napadnutým aktom.
- 35 V tejto súvislosti sa nebude uplatňovať ani rozsudok Všeobecného súdu z 21. mája 2012 Francúzsko a i./Komisia (T-425/04, T-444/04, T-450/04 a T-456/04, Zb. s. II-2099). Ako uvádza žalobkyňa, Všeobecný súd istotne v bode 123 tohto rozsudku rozhodol, že zrušenie ustanovenia sporného rozhodnutia, ktorým sa vyslovuje nezlučiteľnosť predmetnej pomoci so spoločným trhom, by malo za následok, že vyslovenie nezákonnosti tohto opatrenia pomoci, ktoré je individuálnym opatrením v prospech žalobcu, by bolo neplatné, a tento právny následok by zmenil jeho právnu situáciu a poskytol by mu výhodu. Komisia však v tomto bode správne zdôrazňuje, že Všeobecný súd zaujal stanovisko k podmienke prípustnosti záujmu na konaní, ktorá sa odlišuje od podmienky osobnej dotknutosti, skutočnosťou, že táto podmienka sa vzťahuje na výhodu, ktorú žalobca získava na základe výsledku svojej žaloby, a nevzťahuje sa na osobitnú súvislosť medzi žalobcom a rozhodnutím, ktoré je predmetom žaloby (pozri bod 23 vyššie a pozri tiež bod 38 ďalej).
- 36 Nakoniec je potrebné zamietnuť tvrdenie, podľa ktorého skutočný príjemca pomoci poskytovanej podľa schémy vyhlásenej za nezlučiteľnú čelí majetkovému riziku, vyplývajúcejmu z možných účinkov takéhoto vyhlásenia nezlučiteľnosti na základe uplatnenia pravidiel kumulácie pomoci a minimálnej pomoci, keďže žalobkyňa sa v tomto prípade obmedzila na jednoduché konštatovanie a nepredložila žiadne vysvetlenie vyššie spomínaných možných účinkov, ani údajného majetkového rizika.
- 37 Žalobkyňa v druhom rade tvrdí, že pokiaľ sa vyžaduje uloženie povinnosti vrátenia pomoci, ktorú prijala, aby sa mohla považovať za osobne dotknutú napadnutým rozhodnutím, v prejednávanej veci takejto povinnosti podlieha. Vylúčenie transakcií realizovaných pred 21. decembrom 2007 z pôsobnosti povinnosti vrátenia podľa zásady ochrany legitímnej dôvery totiž nie je konečné, keďže spoločnosť Deutsche Telekom AG podala žalobu vo veci T-207/10 proti tejto časti výroku napadnutého rozhodnutia.
- 38 Touto argumentáciou si žalobkyňa zamieňa podmienku prípustnosti, podľa ktorej musí byť osobne dotknutá, s podmienkou, podľa ktorej má mať záujem na konaní. Aj keď je záujem na konaní možné preukázať alebo naopak zamietnuť najmä z dôvodu udalostí, ktoré nesúvisia so žalujúcou stranou a s napadnutým rozhodnutím, ku ktorým došlo po podaní žaloby na súde Únie, osobná dotknutosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby sa posudzuje v deň podania žaloby a závisí len od napadnutého rozhodnutia. Osoba osobne dotknutá rozhodnutím, ktorým sa vyhlasuje pomoc za nezlučiteľnú s vnútorným trhom a ukladá povinnosť ju vymáhať, však takouto osobou ostáva aj vtedy, ak sa následne od nej vrátenie pomoci nebude žiadať (pozri v tomto zmysle rozsudok Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, už citovaný, bod 56, a návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak k tomuto rozsudku, Zb. s. I-4732, body 81 a 82, pozri tiež bod 33 týchto návrhov).
- 39 Okrem toho treba poznamenať, že na to, aby bol žalobca napadnutým aktom osobne dotknutý, musí preukázať svoju príslušnosť k uzavretému okruhu, teda k skupine, ktorú po prijatí napadnutého aktu nemožno rozšíriť (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 26. júna 1990, Sofrimport/Komisia, C-152/88, Zb. s. I-2477, bod 11, a z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, Zb. s. I-5479, bod 63).
- 40 Aj keby v prejednávanej veci došlo len čisto hypoteticky k zrušeniu článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia Všeobecným súdom vo veci T-207/10 a k následnému nariadeniu vymáhania spornej pomoci od žalobkyne, nebolo by možné dospieť k záveru, že žalobkyňa je osobne dotknutá (pozri v tomto zmysle rozsudok Iberdrola/Komisia, už citovaný, bod 42).

- 41 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nie je napadnutým rozhodnutím osobne dotknutá.
- 42 Žalobkyňa však tvrdí, že v prejednávanej veci nie je povinná preukázať, že je napadnutým rozhodnutím osobne dotknutá, keďže toto rozhodnutie by mohlo byť označené za regulačný akt, ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.
- 43 Komisia odpovedá, že napadnuté rozhodnutie nepredstavuje regulačný akt, ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia, s odvolaním sa na viaceré vnútroštátne vykonávacie opatrenia k napadnutému rozhodnutiu, a konkrétne, zrušenie spornej schémy španielskym zákonodarcom, vymáhanie protiprávnej pomoci poskytnutej na základe spornej schémy daňovými orgánmi od jej príjemcov, ako aj priznanie alebo odmietnutie priznať dotknutú daňovú výhodu týmito orgánmi.
- 44 Žalobkyňa sa naopak domnieva, že opatrenia uvedené Komisiou nie sú vykonávacími opatreniami v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Údajné vykonávacie opatrenia sa totiž nemôžu za také považovať, keďže príkaz na vymáhanie obsiahnutý v napadnutom rozhodnutí je v plnom rozsahu záväzný voči Španielskemu kráľovstvu, ktoré nemá žiadny priestor pre voľnú úvahu. Takisto zrušenie spornej schémy vyhlásenej za nezlučiteľnú, ako aj priznanie alebo odmietnutie priznať dotknutú daňovú výhodu, boli už určené v napadnutom rozhodnutí a sú len jeho právnym následkom.
- 45 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa článku 288 štvrtého pododseku ZFEÚ je také rozhodnutie, ako je rozhodnutie dotknuté v prejednávanej veci, záväzné vo svojej celistvosti iba pre tých, ktorým je určené. Preto sú povinnosť odmietnuť poskytnutie výhody podľa spornej schémy, zrušiť poskytnuté daňové výhody a vymáhať pomoc vyplatenú podľa tejto schémy, záväznými právnymi účinkami napadnutého rozhodnutia voči Španielskemu kráľovstvu, ktorému je toto rozhodnutie určené.
- 46 Naopak, napadnuté rozhodnutie nemá voči príjemcom spornej schémy takéto právne účinky. Článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia nevymedzuje následky nezlučiteľnosti spornej schémy s vnútorným trhom vo vzťahu k príjemcom tejto schémy, pretože toto vyhlásenie nezlučiteľnosti samé osebe neukladá voči uvedeným príjemcom žiadny zákaz ani príkaz. Navyše, nezlučiteľnosť nemusí mať na každého k príjemcov spornej schémy rovnaký dopad. Následky nezlučiteľnosti musia byť teda odlišené právnym aktom vydaným príslušnými vnútroštátnymi orgánmi, ako je daňový výmer, ktorý je vykonávacím opatrením podľa článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.
- 47 V tejto súvislosti nie je podstatné, že, ako to uvádza žalobkyňa, Španielske kráľovstvo nemá žiadny priestor pre voľnú úvahu pri vykonaní napadnutého rozhodnutia. Neexistencia diskrečnej právomoci je kritériom, ktoré musí byť istotne preskúmané, aby sa zistilo, či je splnená podmienka priamej dotknutosti žalobcu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. septembra 2000, Starway/Rada, T-80/97, Zb. s. II-3099. bod 61 a tam citovanú judikatúru). Požiadavka, aby akt neobsahoval vykonávacie opatrenia uvedená v článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, sa však odlišuje od podmienky súvisiacej s priamou dotknutosťou (uznesenia Všeobecného súdu zo 4. júna 2012, Eurofer/Komisia, T-381/11, bod 59, a z 5. februára 2013, BSI/Rada, T-551/11, bod 56).
- 48 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie obsahuje vykonávacie opatrenia, a že ho nemožno považovať za regulačný akt, ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Tvrdenie žalobkyne založené na poslednej časti vety tohto ustanovenia teda musí byť zamietnuté.
- 49 Tento záver nemôže vyvrátiť tvrdenie žalobkyne založené na porušení práva na účinnú súdnu ochranu, keďže proti vyhláseniu nezlučiteľnosti spornej schémy uvedenej v článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia nemôže podať žiadnu žalobu.
- 50 Je totiž potrebné pripomenúť, že Európska únia je právnym spoločenstvom, v ktorom jeho inštitúcie podliehajú kontrole súladu ich aktov so zmluvou a so všeobecnými právnymi zásadami, ktorých súčasťou sú základné práva. Preto majú jednotlivci nárok na účinnú súdnu ochranu práv vyplývajúcich

z právneho poriadku Únie (pozri rozsudok Všeobecného súdu z 24. marca 2011, Freistaat Sachsen a i./Komisia, T-443/08 a T-455/08, Zb. s. II-1311, bod 55 a tam citovanú judikatúru). V prejednávanej veci však žalobkyňa nebola vôbec zbavená účinnej súdnej ochrany. Totiž aj v prípade vyslovenia neprípustnosti tejto žaloby nič nebráni žalobkyni, aby na vnútroštátnom súde podala žalobu proti vykonávacím opatreniam napadnutého rozhodnutia, a najmä daňovému výmeru, ktorým jej bola odmietnutá výhoda zo spornej schémy. Vnútroštátny súd by potom mohol incidenčne preskúmať platnosť článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia a v prípade potreby predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku o posúdení platnosti podľa článku 267 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle analogicky uznesenie Eurofer/Komisia, už citované, bod 60).

- 51 Vzhľadom na uvedené treba teda žalobu zamietnuť ako neprípustnú bez toho, aby bolo potrebné preskúmať prvý dôvod neprípustnosti namietaný Komisiou, založený na neexistencii záujmu žalobkyne na konaní.

O trovách

- 52 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na znášanie vlastných trov konania, ako aj na náhradu trov konania Komisie v súlade s jej návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa zamietá.**
- 2. Spoločnosť Altadis, SA, je povinná nahradiť trovy konania.**

V Luxemburgu 9. septembra 2013

Tajomník
E. Coulon

Predseda komory
L. Truchot